

Bemærkninger til forslaget

Narkotikamisbruget i Danmark har et omfang, der kræver, at Folketinget snarest gør noget ved problemet.

En stiknarkoman skal normalt have narkotika for mindst 2.000 kr. om dagen, hvilket en bistandshjælp selv sagt ikke kan finansiere, hvorfor narkomanerne er tvunget ud i kriminalitet, hovedsagelig berigelses-kriminalitet, hvilket går ud over en lang række uskyldige mennesker, som enten får bestjålet deres hjem eller er udsat for røveri på gaden.

Hvis en narkoman ikke har heldet til at stjæle kontante penge, er han/hun nødt til at stjæle noget andet, som han/hun kan sælge. På det sorte marked er kosterne imidlertid ikke så meget værd som kosternes egentlige værdi. Ofte får en narkoman ikke mere end 20 pct. af kosternes reelle pris. Narkomaner, der er nødsaget til at stjæle ting, skal således stjæle for omkring 10.000 kr. om dagen for at finansiere deres daglige narkobehov.

Man er således nødt til at stoppe narkomanernes kriminelle adfærd på en anden måde, og det gøres bedst ved at fjerne deres behov for narko, det vil sige at lade dem gå i behandling med henblik på afvænnning.

Afvænnning af narkomaner er imidlertid dyrt, selv om priserne svinger meget lige fra 16.000 kr. om måneden (Egeborg – privat) til 60.000 kr. om måneden (Københavns Kommune).

Narkomanernes geografiske placering i Danmark er ikke styret af kommunerne, men udelukkende af, hvor det er nemt at få narkoen. Fordelingen af narkomaner er således meget skævt, og kommunerne har reelt ikke skylden for antallet af narkomaner i den enkelte kommune.

I f.eks. Københavns Kommune er skønsmæssigt ca. 60 pct. af narkomanerne fra andre kommuner, idet narkomanerne tiltrækkes af det store udbud af narko, der er i København. Kun ca. 40 pct. af narkomanerne i Københavns Kommune er således oprindelig københavnere.

Det er ikke rimeligt, at f.eks. Københavns Kommune skal have dette økonomiske åg hængende over hovedet. Et åg, der ofte får en økonomisk betrængt

kommune til at udskyde behandlingen af narkomanerne, til skade for både kommunen, narkomanerne og andre borgere.

Det er derfor forslagsstillernes hensigt at fjerne dette økonomiske åg fra kommunerne ved at lade afvænnningen af narkomaner blive en statsfinansieret opgave.

Finansieringen skal i praksis ske over bloktilskudsordningen, hvor kommunerne årligt indberetter, hvor mange narkomaner de har haft i behandling, og hvor mange måneder narkomanerne har været i behandling, evt. benævnt »narkomanafvænningsmåneder«.

Ordningen skal kun omfatte narkomaner, der er stofmisbrugere af de i bekendtgørelse om euforiserende stoffer oplyste ulovlige stoffer, samt tidligere misbrugere af ovennævnte stoffer, og som nu er på en eller anden form for erstatningspræparat (f.eks. metadon), jf. nr. 559 af 9. november 1984, som senest ændret ved bkg. nr. 567 af 21. august 1989. Desuden vil forslaget være med til at understøtte effektueringen af straffelovens bestemmelse om alternativ afsoning, jf. § 49, stk. 2, på f.eks. Egeborg Behandlingscenter.

Egeborg Behandlingscenter er godkendt som alternativt afsoningssted iflg. § 49, stk. 2. Som bekendt er der en nøje sammenhæng mellem kriminalitet og narkotikamisbrug. Egeborg Behandlingscenter kontaktes f.eks. ofte i forbindelse med strafafsoning af narkokriminalitet.

Desværre kan strafafsoningen ikke effektueres på Egeborg i de tilfælde, hvor pågældende domfældte eller indsatte kommer fra en kommune, som har truffet en principiel beslutning om ikke at anvende Egeborg Behandlingscenter og således ikke vil finansiere afsoningen af en sådan behandlingsdom.

Ovennævnte forhold resulterer selvfølgelig i en ulige geografisk fordeling af muligheden for at indgå i en alternativ afsoning på Egeborg Behandlingscenter og lignende steder.

Ved at flytte finansieringen af stofmisbrugsbehandling til statsligt niveau, under hvilket fængselsvæsenet også hører, elimineres problemet.

På grund af kommunernes økonomiske egoisme bliver der ofte ikke plads til nytænkning eller alterna-